

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 stycznia 2020 roku o godz. 14:02 w lokalizacji K./500.920/DK1/ (...)1.028 prowadzący samochód marki S. o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się z prędkością 109 km/h w terenie z ograniczeniem do 70 km/h, czym przekroczył dopuszczalną prędkość o 39 km/h. Urządzeniem rejestrującym F. C. 281 wykonano pojazdowi zdjęcie, na zdjęciu nie była widoczna twarz kierowcy.

W toku czynności wyjaśniających ustalono, że właścicielem pojazdu jest P. C. (...), która oddała pojazd w najem krótkoterminowy podmiotowi Zakłady Produkcyjno-Usługowe (...) Sp. z o.o., w której jedynym udziałowcem i jednocześnie prezesem zarządu jest J. K..

Dane osobowe J. K. ustalono na podstawie bazy PESEL.

W związku z powyższym dwukrotnie pismem z dnia 28 lutego 2020 roku oraz 08 czerwca 2020 roku Główny Inspektorat Transportu Drogowego wystosował do niego wezwanie do wskazania w terminie 7 dni użytkownika pojazdu, któremu powierzył dnia 18 stycznia 2020 roku o godz. 14:02 w lokalizacji K./500.920/DK1/ (...)1.028 pojazd do kierowania lub używania.

J. K. pismami z dnia 12.03.2020r. (wpłynęło 16.03.2020r.), 02.07.2020r. (wpłynęło 14.07.2020r.), 01.10.2020r. (wpłynęło 05.10.2020r.), nie wskazał osoby, która ww. samochód prowadziła we wskazanym dniu i miejscu podnosząc, że na zdjęciu nie widzi, kto samochodem kierował.

Główny Inspektorat Transportu Drogowego pismem z dnia 03.09.2020r. na podstawie art. 54 §7 k.p.w. pouczył go o przysługującym mu prawie złożenia wyjaśnień w terminie 7 dni oraz poinformował, że po upływie tego terminu skieruje wniosek o ukaranie do Sądu.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: kopia zdjęcia (k. 3), kopia świadectwa legalizacji (k. 4), wezwania do wskazania użytkownika pojazdu (k. 1, 8, 12), (...) (k. 2, 9, 13), oświadczenie właściciela pojazdu (k. 5-6), oświadczenie posiadacza samochodu (10, 14, 27), pismo (k. 11), pouczenia w trybie art. 54§7 k.p.w. (k. 15), notatki urzędowe (k. 23, 29), sprzeciw (k. 45), KRS (k. 47-54), informacja z PESEL-sad (k. 55-57), pismo obwinionego z załącznikami (k. 66-71)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony materiał dowodowy dostarczył zdaniem Sądu podstaw do uznania obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu wyjaśniającym obwiniony złożył oświadczenia, w których podniósł, że nie wie kto prowadził samochód, gdyż nie rozpoznał twarzy kierującego na zdjęciu.

Przed Sądem obwiniony nie skorzystał z prawa składania wyjaśnień. W pisemnych wyjaśnieniach podniósł, że nie uchylił się od wskazania kto kierował pojazdem, tylko nie jest w stanie podać danych osoby kierującej pojazdem, nie posiada zdjęcia samochodu z twarzą kierującego, umożliwiającą zidentyfikowanie tej osoby. Według niego wykroczenie może popełnić jedynie osoba, która wie kto kierował pojazdem ale nie wskazuje tej osoby na żądanie uprawnionego organu. Uznał, że nie może być zmuszony do udzielenia potencjalnej fałszywej informacji w zakresie tego kto kierował pojazdem. Podniósł również że Inspekcja Transportu Drogowego nie ma uprawnień do kontroli przestrzegania przepisów ruchu drogowego.

Odnosząc się do stanowiska obwinionego Sąd zauważa, że na obwinionym, jako posiadaczu pojazdu ciąży szereg obowiązków, a jednym z nich jest obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Niewypełnienie tego obowiązku, zgodnie z treścią art. 96 § 3 k.w., stanowi wykroczenie zagrożone karą grzywny do 5 000 złotych.

Brak możliwości rozpoznania kierującego pojazdem nie zwalnia posiadacza pojazdu z obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Powyższe oznacza, że każda osoba ma obowiązek upewnienia się i zapamiętania, komu w danym czasie powierza pojazd, którym dysponuje. W konsekwencji, na możliwość przypisania przedmiotowego wykroczenia nie może mieć wpływu fakt, że sprawca powołując się na niewyraźne zdjęcie, tej osoby nie wskazuje. Świadczy to bowiem jedynie o utrudnianiu w wykryciu sprawcy czynu.

W postanowieniu z dnia 26 września 2012 roku, sygn. akt VIII KZ 444/12 (...) Sąd Okręgowy w Białymstoku stwierdził, że „(...) ustawodawca przewidział możliwość niewskazania wbrew obowiązkowi przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej dany pojazd w oznaczonym czasie jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty po pierwsze wbrew woli i wiedzy ww., po drugie przez nieznaną osobę, po trzecie ww. nie mógł temu zapobiec. Warunki te muszą zostać spełnione łącznie”.

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki wyłączenia jego odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. Z całą pewnością jest on posiadaczem przedmiotowego pojazdu i okoliczności powyższej nie kwestionował. Obwiniony zaniedbał ciężący na nim obowiązek wskazany w ustawie Prawo o ruchu drogowym nie dochowując należytej staranności wymaganej od niego jako posiadacza pojazdu.

Reasumując powyższe przyjąć należy, iż w niniejszej sprawie ujawniony i oceniony materiał dowodowy wykazał w sposób niebudzący wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. W przedmiotowej sprawie nie zaistniały okoliczności, które zwalniałyby obwinionego z obowiązku posiadania wiedzy na temat tego, co działo się z jego samochodem w dniu 18 stycznia 2020 roku o godz. 14:02 w lokalizacji K./500.920/DK1/ (...).1.028, a przedstawione przez niego stanowisko, w którym podniósł, że z uwagi na niewyraźne zdjęcie nie jest w stanie wskazać kierowcy, w świetle obowiązujących przepisów nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd nie dopatrył się okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania obwinionemu winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, o określonym doświadczeniu życiowym. Jego postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne.

Wymierzając karę, Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. W szczególności, przy wymiarze kary, sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu. Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Obwiniony, jako posiadacz pojazdu, którym naruszono przepisy dotyczące dozwolonej prędkości na drodze, pomimo ustawowego obowiązku nie wskazał na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego w W. komu powierzył swój pojazd w określonym czasie i miejscu. Wobec powyższego oceniając stopień winy obwinionego – Sąd uznał, iż przypisanego mu czynu dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. zagrożone jest jedynie karą grzywny. Dostosowując zatem wymiar kary do stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, Sąd uznał, że karą adekwatną będzie kara grzywny w wysokości 300 złotych. Orzekając karę w takim wymiarze Sąd baczyl także na społeczne oddziaływanie kary i konieczność jej oddziaływania wychowawczego na obwinionego. Zdaniem Sądu kara grzywny w orzeczonym wymiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy obwinionego, spełni też swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Nałożony obowiązek finansowy w postaci konieczności uiszczenia kary grzywny będzie realną, odczuwalną dla niego dolegliwością i przez swoją finansową dolegliwość sprawi, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego. Zdaniem Sądu kara w takim wymiarze jest właściwą reakcją na czyn popełniony przez obwinionego.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w w zw. z art. 118 § 1 i 2 k.p.w Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania przed sądem, ustaloną na podstawie § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 roku (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), kwotę 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających, ustaloną na podstawie § 2 ww. rozporządzenia oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).